

Oponentura odb. as. Petera Toperczera na bakalářskou práci Jany Otáhalové

Friedrich Gulda jako interpret a skladatel

Tato práce se dá rozdělit do dvou velkých celků. První část popisuje život F. Guldy - jeho interpretační a skladatelské počiny. Druhá část se zabývá jeho skladbami do hloubky, jak po stránce formální i ve srovnání s klasickými formami, tak i po stránce harmonických rozborů vybraných částí. V závěru druhého dílu se nachází stručný návod k interpretaci takových skladeb obecně. Musím hned v úvodu poznamenat, že mě mile překvapila velmi dobrá kvalita celé práce, jak po stránce stylistické, tak přehlednosti formy i faktické části práce. Všechny tyto složky textu příznivě přispívají ke čtivosti tohoto materiálu, hlavně jeho první části.

Děj práce se v úvodních statích přirozeně odvíjí od časové osy života Friedricha Guldy s komentáři k důležitým životním a profesním bodům umělce. Pisatelka velmi decentně připomíná i kontroverzní počiny tohoto světově významného pianisty, nikoliv však popisující bulvárním způsobem, ale hlavně rozumně vyvažující s ostatními, přínosnějšími počiny. Nechybí tak jeho nejlepší interpretace skladeb W. A. Mozarta, L. van Beethovena atd. Zajímavá je jistě část popisující pozdní rozvoj interpretačních schopností F. Guldy v oblasti jazzu a zároveň dalšího působení na poli vážné hudby. Dočteme se též o jeho jediném, ale o to významnějším počinu na poli pedagogické činnosti, a to spolupráce s Martou Argerich.

Přibližně druhá polovina práce se zabývá komentářem několika skladeb, které zajímavě oscilují mezi vážnou a jazzovou hudbou. Některé se inspiroují Bachem, další zas ctí jiné starší formy skládání. Všechny jsou dostupné k poslechu přímo interpretované F. Guldou. V podstatě mám jedinou připomínku, a to hlavně k druhé části práce. Je zde rozsáhlý komentář k harmonickým složkám skladeb a vytváření frází v jazzu, který do určité míry může přesahovat zájem vzdělávání HAMU. Na druhé straně nechybí srovnání jazzového způsobu skládání se staršími formami, z kterých F. Gulda jistě vycházel. Vzhledem k názvu celé práce by mohla být vyváženější pozornost pisatelky vůči F. Guldovi jako interpretovi, což já sám tohoto umělce vnímám jako vynikajícího interpreta obzvláště hudby klasicismu.

Závěr – hodnocení:

Jak jsem již v úvodu oponentury uváděl, práce působí celistvě na stylistické i odborné úrovni s lehkým akcentem na jazzovou hudbu, který ale může být i přínosem v přehršli „klasičtějších“ námětů jiných bakalářských prací. Navrhuji i proto známku A.

Peter Toperczer